

PISTES DE SETMANA SANTA 2025

"Aixeca't, el camí comença"

INTRODUCCIÓ

El lema de la Pasqua té relació amb el del nostre Pla de Curs d'ACO d'enguany: *Aixeca't i camina* (Lc 5,23). Aquestes paraules de Jesús a un home paralític expressen la voluntat de Déu, que els seus fills i filles deixem tot allò que ens paralitza a la vida i ens aixequem, per caminar sense traves, externes o internes. Són una invitació a viure, a no conformar-nos amb sobreviure i ser dependents.

Són moltes les situacions on Jesús crida a aixecar-se, i sovint pren de la ma perquè la persona ho pugui fer. Jesús vol que ens aixequem i ens ajuda a fer-ho.

Els seus deixebles, sense entendre-ho massa, van fent un procés al seu costat que els fa ampliar l'horitzó de les seves vides, des de l'inici, quan els crida a seguir-lo. Aixecar-se serà una imatge per expressar el seguiment de Jesús, com el cas del publicà Mateu (cf. Mt 9,9). Aquest camí els portarà de Galilea a Jerusalem, on esdevindran els dolorosos i incomprensibles fets de la passió i mort de Jesús, rebutjat per les autoritats jueves i romanes. Més encara, els portarà fins aquella experiència inesperada de Jesús Ressuscitat, una experiència que els omple d'alegria i els farà comprendre amb nova llum el camí i la vida de Jesús. Un Jesús que els torna a enviar a la Galilea estimada de la que havien sortit, perquè serà allà on tot haurà de començar de nou per a ells: viure la quotidianitat *amb* i *des de* Jesús. I des de llavors, aquell grup d'homes i dones comencen a viure com Jesús, i això inclourà dir les mateixes paraules i fer els mateixos gestos que Jesús havia fet en ells, i fer-ho en el seu nom: *En el nom de Jesucrist, el Natzarè, camina!*, diran Pere i Joan a un altre paralític (cf. Ac 3,6-8).

La Pasqua és un camí perquè ens aixequem, perquè ens deixem aixecar per Jesucrist, perquè la vida comenci de nou, des de la consciència que Déu ens acompanya i ens crida a col·laborar amb ell i el seu Projecte del Regne, acollint la seva voluntat.

Us convidem, allà on sigueu, a acollir i fer vostre el camí de Jesucrist.

DIUMENGE DE RAMS

Un cop Jesús hagué dit tot això, continuà fent camí davant d'ells pujant cap a Jerusalem. Quan es va acostar a Betfagé i Betània, prop de la muntanya anomenada de les Oliveres, Jesús va enviar dos dels deixebles amb aquest encàrrec:

-Aneu al poble d'aquí al davant. Quan hi entrareu, trobareu un polli fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. Si algú us preguntava per què el deslligueu, responeu: "El Senyor l'ha de menester."

...Llavors portaren el polli a Jesús, li tiraren al damunt els seus mantells i van fer-hi pujar Jesús. Mentre ell avançava, molts estenien els seus mantells pel camí. Quan ja s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels deixebles, plens d'alegria, començaren a lloar Déu amb grans crits per tots els miracles que havien vist, i deien:

- Beneït el rei, el qui ve en nom del Senyor! Pau en el cel i glòria en les altures!

Alguns dels fariseus que es trobaven entre la multitud li digueren:

-Mestre, renya els teus deixebles.

Ell respongué:

-Us ho asseguro: si aquests callen, cridaran les pedres.

(cf. Lc 19,28-40)



Jesús s'acosta a la fita que el Pare li suggeria: *Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem* (Lc 9,51), acompanyat pels deixebles. Decideix fer el darrer tram de manera significativa: muntat sobre un pollí, un humil animal present en la vida del poble senzill i treballador. Recorda l'entrada dels reis victoriosos a la ciutat, però en fer-ho sobre un pollí, modifica radicalment el sentit. El gest i l'aclamació del poble, que el rep com a rei de pau en nom del Senyor i no com a home poderós segons el món, és tota una declaració d'intencions i de sentit del que vindrà. A alguns els sembla inacceptable, però a la multitud dels deixebles els suscita joia i expectatives noves, i per això no poden deixar de cridar.

En el context bèl·lic i bel·licista en el que ens trobem, on "els reis i poderosos del món" actuen per la força, i altres apunten a la necessitat d'augmentar la capacitat militar com a via per buscar la pau i la solució de conflictes, Jesús ens convida a acceptar el seu camí de no-violència per cercar la pau desitjada per Déu i pels homes i dones de bona voluntat. A aixecar-nos i posar-nos en camí seguint els seus passos, acceptant la incomprensió, la burla i el menyspreu dels poderosos.

***Mirant a Jesús, com m'interpel·la en les meves actituds prepotents i de força sobre els altres? Com em crida a aixecar-me i buscar, interiorment i en el meu ambient, actituds i camins de pau?**

***Mirant a les persones i organitzacions que t'envolten, quines són testimoni de pau en els conflictes? Què ens paralitza i ens impedeix aixecar-nos per clamar i construir la pau?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i esperes i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DIJOUS SANT

Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

...Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida. Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu: -Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?

Jesús li respon: -Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

Pere li diu: -No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta: -Si no et rento, no tindràs part amb mi.

Li diu Simó Pere: -Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.

...Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué:

-¿Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres.

(cf. Joan 13,1-15)



Jesús intueix que arriba el moment decisiu de la seva vida: tornar al Pare, i de la missió que el Pare li ha encomanat: estimar als seus fins a l'extrem... Jesús s'aixeca de taula per rentar els peus als deixebles, com a signe del seu servei amorós. Per això es treu allò que li fa nosa per aquest servei i pren tot el que li cal per fer-ho. En Pere podem veure l'actitud orgullosa de l'autosuficient, que li costa acceptar la necessitat de ser servit. Però també la del que està convençut que als "mestres i senyors" se'ls ha de servir, tal i com ho aprenem del món. Jesús subverteix aquesta mentalitat i pràctica... Per tenir part en Jesús, en la seva vida, cal en primer lloc deixar-se rentar els peus per Ell, cal deixar-se estimar per Ell. Només qui fa aquesta experiència podrà servir com Ell, podrà estimar com Ell. Perquè això sigui possible, ens caldrà deixar i alliberar-nos de tot el que ens pugui fer nosa per servir i prendre el que calgui per fer-ho (cf. Rm 13,14; Ef 6,11-17)). Aixequem-nos, doncs, com Ell, per abaixar-nos a servir!

***Mirant a Jesús, què em diu el seu gest d'aixecar-se per servir? On descobreixo que em renta els peus i m'estima? Quines resistències trobo en mi?**

***Mirant les persones que t'envolten i el nostre món, quins gestos de servei amorós descobreixo? Què s'hi oposa o posa resistència a aquesta proposta de vida de Jesús? Per què?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DIVENDRES SANT

«El meu servent triomfarà, serà enlairat, enaltit, posat molt amunt.

Així com tots s'horroritzen de veure'l —ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència—, així també ell purificarà tots els pobles.

...El servent ha crescut davant d'ell com un rebrot, com una soca que reviu en terra eixuta.

No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu. Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia. Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res.

De fet, ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors.

Nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. Però ell era malferit per les nostres faltes,

triturat per les nostres culpes: rebia la correcció que ens salva, les seves ferides ens curaven.

(cf. Isaïes 52,13-53,12)



Avui se'ns convida a contemplar Jesús com un rei crucificat (cf. Jn 19,14.19-22). Ell és el servent de Jahvé del qual parla Isaïes. *Enlairat, enaltit, posat molt amunt...* aixecat a la creu. Desfigurat en la seva condició humana, menyspreat, malferit. Res a admirar en ell segons el món, ans al contrari, ens horroritza mirar-lo cara a cara. Però a la creu, Jesús i Déu en ell, assumeix els nostres dolors, els dels crucificats de la història, a causa de tants abusos de poder, de tantes vexacions que trepitgen i neguen la condició humana a tants fills i filles de Déu. Però a la creu Jesús és enaltit, exaltat, aixecat per Déu, per damunt de qualsevol altre nom (cf. Flp 2,6-11). Dalt de la creu se'ns presenta l'amor fins a l'extrem del qual se'ns parlava el dijous sant (cf. Jn 13,1). Jesús havia dit: *I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jn 12,32).

Sobre la creu, més ben dit, sobre el Crucificat, com sobre els crucificats, podem tenir una doble mirada: la del món, que s'horroritza i rebutja la humanitat desfigurada i trencada, la dels perdedors; i la de la fe, que sap descobrir en ells la imatge del Fill i dels fills estimats de Déu, que ens atreu a respondre fraternalment. Caldrà pregar i demanar, com ho fa Pau, perquè *arribem a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entrem del tot a la plenitud de Déu* (Ef 3,19).

***Mirant a Jesús enlairat a la creu, què descobreixo que l'ha portat fins aquí? Com visc les creus que comporten estimar i servir als altres?**

***Mirant les persones que t'envolten i el nostre món, quins crucificats descobreixo a causa de la inhumanitat i quins a causa de l'entrega generosa als germans?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**

DISSABTE SANT

Després d'això, Josep d'Arimatea, que era deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, va demanar a Pilat l'autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi va accedir. Josep, doncs, hi anà i va treure de la creu el cos de Jesús. També hi va anar Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i portà una barreja de mirra i àloe, que pesava unes cent lliures. Llavors van prendre el cos de Jesús i l'amortallaren amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus. Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús.

(Jn 19,38-42)



La mort, sovint, ens deixa sense paraules. Quan és la de persones estimades ens provoca sentiments diversos i ens planteja moltes preguntes. Com segurament va provocar a Josep d'Arimatea i a Nicodem la mort de Jesús, el mestre estimat i seguit d'amagat. Ara, curiosament, que ja no els representa cap amenaça per manifestar-se seguidors, donen la cara per Jesús. Paradoxalment, la mort de Jesús fa que s'aixequin i perdin la por a declarar-se seguidors seus. Potser van entenent millor la classe d'amor que Jesús els oferia i els convidava a viure i que ara contemplen a la creu, enmig de la confusió. Ells són dels primers que són atrets per Jesús enlairat a la creu. Una atracció que encara no acaben d'explicar-se, però que fa que es posin en camí, deixant la por que els feia amagar-se (Jn 19,38) i anar a buscar-lo de nit (Jn 3,2;19,39). Comença a obrir-se pas una pregunta expectant dins d'ells: i si el silenci de la mort no fos la paraula definitiva sobre la vida entregada per amor de Jesús?

***Mirant a Jesús en el silenci del sepulcre, quins sentiment i interrogants ens provoca la seva mort? Ens interpel·la en algun aspecte com ho va fer a Josep d'Arimatea i a Nicodem?**

***Mirant les persones que t'envolten, com viuen els fracassos en les seves vides i els seus projectes? Què els mou a tirar endavant?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el camí...**

VETLLA PASQUAL

El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. Hi van entrar, però no hi trobaren el

cos de Jesús, el Senyor. Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren:

-Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia." Elles van recordar aquestes paraules de Jesús.

Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, però les seves paraules els van semblar un deliri, i no se les van creure. Amb tot, Pere se'n va anar corrents fins al sepulcre, s'ajupí i veié que hi havia tan sols el llençol d'amortallar. Després se'n tornà a casa, estranyat del que havia succeït.

(Lluc 24,1-12)



La mort de Jesús no paralitza les dones que l'han acompanyat des de Galilea. De bon matí s'aixequen per anar a ungir el cos de Jesús, com va fer premonitòriament aquella dona a Betània (cf. Mt 14,8-9; Jn 12,1-8). Abaixen el rostre davant d'una presència i un missatge inesperats, com tantes dones fan i han fet al llarg de la història. Però Jesús havia fet que s'aixequessin i caminessin amb Ell, una cosa que les omplia de joia i les retornava la dignitat. Per això elles, amb el seu dolor, no deixen d'anar a trobar-lo. I si en un primer moment abaixen el rostre davant d'uns desconeguts, de seguida s'aixequen i es posen en camí per compartir amb la resta del grup la sorprenent notícia rebuda: *Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? Ha ressuscitat!* Jesús ja els ho havia dit a Galilea però no l'entengueren. Ara ho recorden i el cor els hi comença a bategar ràpid, com en les ocasions especials. Als apòstols els costa tractar les dones com Jesús ho feia i creuen que deliren amb el que diuen, però Pere també s'aixeca i corre a veure què hi ha de cert en el que diuen. Els interrogants i l'estranyesa els acompanyen a tots i totes...

A Galilea els va parlar de tantes coses que no entengueren però que els captivaven! Ara, moguts interiorment per un nou alè de vida, senten la crida de Jesús a tornar a Galilea, on tot va començar. Han d'aixecar-se i tornar a Galilea. Allà comença per a ells i elles un camí a fer de nou. Són cridats a tornar als mateixos llocs per viure de manera nova: des de l'amor de Déu manifestat en Jesucrist, el Senyor, del qual ja, res ni ningú, ni la mateixa mort!, els podrà separar (cf. Rm 8,38-39).

***Mirant a Jesús mort i ressuscitat, quina experiència personal tens del pas de Déu vivificant la teva vida? Quines crides sents a tornar a la teva Galilea a viure amb l'amor de Jesús?**

***Mirant les persones que t'envolten i al món, veus testimonis i experiències de pas de mort a vida, personals o col·lectius?**

***Dialoga confiadament amb Jesús, agraint el que has descobert, expressant el que desitges i demanant-li ajut per seguir el seu camí...**